

10 septembrie – 16 septembrie

Așa cum moare sămânța

Textul de memorat: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod.” (Ioan 12:24)

Imaginea zugrăvită de Isus despre bobul de grâu care moare este o analogie fascinantă cu supunerea noastră față de voința lui Dumnezeu. În primul rând are loc căderea. Bobul care cade din spicul de grâu nu are niciun control asupra locului sau modului în care cade pe pământ. Nu-și poate alege solul care îl înconjoară și care apoi îl apasă cu greutatea lui.

În al doilea rând este așteptarea. În timp ce zace în pământ, grăuntele nu știe ce îi rezervă viitorul. Nu știe cum va fi viața în viitor, fiindcă este doar un bob de grâu.

În al treilea rând are loc moartea. Grăuntele nu poate deveni un fir de grâu dacă nu renunță la statutul sigur, confortabil de bob. El trebuie să moară, adică trebuie să renunțe la ce a fost dintotdeauna ca să poată fi transformat dintr-o sămânță într-o plantă aducătoare de rod.

De înțeles: Dacă știm că voia lui Dumnezeu este cea mai bună pentru noi, de ce ne este așa de greu să o acceptăm? Ce exemplu de supunere ne-a lăsat Hristos? Cum vezi că se aplică la viața ta analogia cu bobul de grâu?

Duminică, 11 septembrie – Supunere în vederea slujirii

1. Citește Filipeni 2:5-9. Ce mesaj important pentru noi găsim în aceste versete?

Cultura contemporană ne îndeamnă pe toți să ne cerem și să ne apărăm propriile drepturi. Și este un lucru bun; în cele mai multe situații așa ar trebui să facem. Dar, ca și în cazul lui Isus, voia lui Dumnezeu ne poate cere să renunțăm de bunăvoie la drepturile noastre, ca să-I slujim Tatălui în moduri cu impact veșnic în ce privește Împărăția lui Dumnezeu. Acest proces de renunțare la drepturi poate fi dificil și supărător, creând condițiile dintr-un cuptor al încercării.

Să vedem modul în care a renunțat Isus la drepturile Sale (Filipeni 2:5-8)! Aceste versete descriu trei pași făcuți de Isus în procesul de supunere față de voia Tatălui Său. De la bun început, Pavel ne atrage atenția: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5). Ca să poată fi în postura de a ne salva, Isus a renunțat la statutul Său de egal cu Tatăl și S-a mutat pe pământ sub forma și cu limitările unei ființe umane (Filipeni 2:6,7). Isus nu a venit ca un om mare și grozav, ci ca un servitor al celorlalte ființe umane (Filipeni 2:7).

Ca om rob, Isus nu a trăit o viață lungă și tihnită, ci S-a făcut „ascultător până la moarte”. Iar, când a murit, nici nu a murit într-o manieră nobilă și glorioasă. Nu, ci a fost „ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

2. În ce domenii ale vieții noastre putem aplica acest exemplu al lui Isus? Dacă drepturile și egalitatea sunt bune în ele însele și ar trebui protejate, cum explici că uneori trebuie renunțat la ele? Acum citește Filipeni 2:9- Cum ne ajută acest verset să înțelegem motivul supunerii față de voia lui Dumnezeu?

Roagă-te pentru înțelepciune de la Duhul Sfânt când răspunzi la aceste întrebări: La ce drepturi ții chiar acum care poate că nu mă lasă să mă supun voii lui Isus prin slujire, în familia și în biserica mea, dar și în societate? Până unde sunt dispus să rabd disconfortul de a le sluji altora mai eficient?

Luni, 12 septembrie – Moarte înainte de cunoaștere

Mulți creștini caută în mod sincer să cunoască voia lui Dumnezeu pentru viața lor. „Dacă aș ști care este voia lui Dumnezeu pentru viața mea, aș sacrifica orice pentru El.” Dar, și după ce Îi facem această promisiune lui Dumnezeu, putem fi la fel de neștiutori cu privire la voia Lui. Cauza acestei neștiințe se poate găsi în Romani 12:1,2. Pavel descrie modul în care putem cunoaște voia lui Dumnezeu și subliniază un lucru important: dacă vrei să cunoști voia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să faci sacrificii.

Citește **Romani 12:1,2**. Pavel spune că vom putea deosebi „bine voia lui Dumnezeu” atunci când: (1) vom înțelege într-adevăr „îndurarea lui Dumnezeu” față de noi (Romani 12:1); (2) ne vom aduce pe noi înșine jertfă vie pentru Dumnezeu (Romani 12:1); (3) mintea noastră se va înnoi (Romani 12:2).

Doar o minte înnoită poate înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu. Dar această reînnoire depinde în primul rând de moartea față de sine. Nu a fost suficient ca Hristos să sufere și atât - El a trebuit să moară.

3. Cere-I Duhului Sfânt să-ți arate domeniile din viața ta în care nu ești pe deplin „mort”. La ce lucruri îți cere Duhul Sfânt să renunți ca să devii o „jertfă vie” pentru Dumnezeu?

Când nu suntem complet „morți” față de noi înșine în anumite domenii ale vieții, Dumnezeu lasă ca focul încercării să ni le aducă în atenție. Prin urmare, suferința nu doar ne ajută să ne confruntăm cu propriul păcat, ci ne oferă și o perspectivă cu privire la renunțarea de Sine a lui Isus. Elisabeth Elliot a scris: „Renunțarea la cea mai profundă dorință a inimii noastre este probabil punctul în care ne apropiem cel mai mult de înțelegerea crucii. [...] Propria experiență a crucificării, deși de nemăsurat mai mică decât cea a Mântuitorului nostru, ne oferă categoric șansa de a începe să-L cunoaștem prin împărtășirea suferințelor Sale. Orice formă ar îmbrăca suferința noastră, El ne cheamă la acea părtășie” (Elisabeth Elliot, *Quest for Love*, Fleming H. Revell, Grand Rapids, MI, 1996, p. 182).

Fă din Romani 12:1,2 subiectul tău de meditație și rugăciune. Gândește-te la ce trebuie să renunți ca să devii o „jertfă”. Cum te ajută acest lucru să înțelegi suferințele îndurate de Isus pe cruce pentru tine? Cum te ajută această înțelegere să ai părtășie cu Isus și suferințele Sale?

Marti, 13 septembrie – Dispoziția de a asculta

„Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: «Samuele, Samuele!» Și Samuel a răspuns: «Vorbește, căci robul Tău ascultă!» (1 Samuel 3:10).

Ai auzit vreodată acea voce blândă și liniștită a Duhului Sfânt, dar ai ignorat-o și, drept urmare, totul a mers rău, iar mai târziu ai zis în sinea ta: „Oh, nu, de ce nu am ascultat-o?”

Cartea 1 Samuel descrie istoria unui om în vârstă cu doi fii răi și neascultători de Domnul și istoria unui băiețel ascultător de Domnul. Deși au existat avertismente puternice din partea lui Dumnezeu, aceia care trebuiau să-și schimbe căile nu le-au schimbat.

4. Citește 1 Samuel 2:12 - 3:18. Ce deosebire se observă clar între cei care ascultă și cei care nu ascultă de Dumnezeu?

Fiii lui Eli se preocupau de alte lucruri, numai de cele ce țineau de Dumnezeu, nu. Iar Eli, după ce a auzit ce dorea Dumnezeu și le-a făcut observație fiilor lui, n-a părut să mai facă și altceva. Era evident că fiii lui nu voiau să supună voinței lui Dumnezeu detaliile vieții lor. Ce contrast cu micul Samuel!

Predicatorul Charles Stanley descrie cât de important este să cultivăm o deschidere față de glasul lui Dumnezeu, iar pentru aceasta folosește analogia scoaterii din viteză, din domeniul șofatului. El spune: „Duhul Sfânt [...] nu vorbește de dragul de a transmite informații. El vorbește ca să primească un răspuns, o reacție. Și știe că, atunci când propriile noastre planuri reprezintă o felie foarte mare din atenția noastră, este o pierdere de timp să ne sugereze ceva contrar lor. Când așa stau lucrurile, El adesea tace. Așteaptă

Studiu Biblic, Trim. III, 2022 – Cu Hristos în cuptorul încercării

ca noi să fim suficient de scoși din viteză cât să auzim și, în cele din urmă, să ne supunem” (Charles Stanley, *The Wonderful Spirit-Filled Life*, Thomas Nelson Publishers, Nashville, TN, 1992, p. 179-180).

Ce crezi că vrea să spună Stanley cu „scoaterea din viteză”? În ce privește deschiderea ta față de Dumnezeu, ce lucruri te împiedică adesea să auzi și în final să te supui? Ce trebuie să faci ca să îți cultivi receptivitatea la glasul lui Dumnezeu și hotărârea de a te supune îndrumării Lui?

Miercuri, 14 septembrie – Încrederea în propriile puteri

Eva a păcătuit în Grădina Edenului nu doar pentru că a pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. Miezul problemei a fost convingerea ei că avea suficientă înțelepciune încât să decidă singură ce era bine și ce era rău. Ea s-a încrezut în propria judecată. Când ne bazăm pe judecata noastră în loc să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu ne expunem la tot felul de probleme.

Istoria lui Saul descrie pașii spre încrederea în sine și spre tragedia care nu întârzie să vină. Samuel l-a uns pe Saul împărat ales de Dumnezeu (1 Samuel 10:1), apoi i-a dat instrucțiuni precise (1 Samuel 10:8), pe care Saul le-a nesocotit.

5. Citește 1 Samuel 13:1-14. Ce faptă a lui Saul a dus la propria lui ruină?

Trei sunt pașii alunecării lui Saul pe drumul încrederii în sine, la foarte scurt timp după ce a ajuns împărat. Problema este că niciunul dintre acești pași nu a fost foarte rău în sine. Ei conțineau semințele tragediei pentru că au fost făcuți independent de Dumnezeu. Să observăm etapele în care s-a produs căderea lui Saul:

(1) Saul a spus „am văzut” - împrăștierea trupelor sale și absența lui Samuel (1 Samuel 13:11). Saul era presat și a evaluat situația cu proprii ochi.

(2) Saul a trecut de la „am văzut” la „mi-am zis” - că filistenii aveau să îi cucerească (1 Samuel 13:12). Ce a văzut cu ochii lui a determinat ce a spus, sau a presupus, el în legătură cu situația.

(3) Saul a trecut de la „mi-am zis” la „am îndrăznit” - „m-am simțit” constrâns să aduc jertfa (1 Samuel 13:12). Ce a gândit i-a determinat faptele.

Toți facem la fel: ne bazăm pe perspectiva noastră omenească, ce ne determină să ne încredem în gândirea noastră omenească, ceea ce ne face să ne bazăm pe sentimentele noastre omenești. Apoi acționăm pe baza acestor simțăminte.

De ce crezi că i-a fost atât de ușor lui Saul să-și urmeze propria judecată, deși poruncile clare ale lui Dumnezeu încă îi răsunau în urechi? Dacă știm că suntem atât de fragili și avem o cunoaștere atât de limitată, de ce încă ne bazăm pe noi înșine? Ce putem face ca să învățăm să ne încredem în poruncile lui Dumnezeu mai mult decât în noi înșine?

Joi, 15 septembrie – Înlocuitori

După cum am văzut ieri, supunerea față de voia lui Dumnezeu poate fi împiedicată atunci când ne bazăm pe propriile puteri. Este de asemenea posibil să ne bazăm și pe înlocuitori. Când sunt deprimare, unele persoane își cumpără ceva care le bucură foarte mult. Când unii simt că le lipsește ceva, încearcă să se remarcă și să ajungă faimoși. Când alții au dificultăți cu propriul partener, își caută pe altcineva.

Multe dintre lucrurile la care apelăm pot scădea presiunea pe care o simțim, dar nu rezolvă neapărat problema și nici nu ne învață cum să gestionăm situația mai bine data următoare. Doar ajutorul supranatural de la Dumnezeu poate face acest lucru. Problema este că de multe ori ne bazăm pe surrogate - pe lucruri sau persoane care Îl înlocuiesc pe Dumnezeu -, în loc să depindem de Dumnezeu Însuși. Iată trei elemente cu care Îl înlocuim pe Dumnezeu: (1) Folosim logica omenească sau experiențe din trecut, când, de fapt, avem nevoie de o revelație proaspătă; (2) Blocăm problemele în mintea noastră, când, de

Studiu Biblic, Trim. III, 2022 – Cu Hristos în cuptorul încercării

fapt, avem nevoie de soluții divine; (3) Fugim de realitate și Îl evităm pe Dumnezeu, când, de fapt, avem nevoie de comuniune cu El pentru putere divină.

Zaharia ne ajută să ne concentrăm pe ceea ce contează cu adevărat când suntem tentați să folosim înlocuitori. După mulți ani petrecuți departe, exilații se întorseseră în sfârșit din Babilon și s-au apucat imediat să reconstruiască templul. Dar exista o opoziție teribilă față de inițiativa lor (vezi Ezra 4 - 6). Așa că Zaharia vine cu acest mesaj de încurajare pentru Zorobabel, cel care conducea lucrările.

6. Citește acest mesaj în Zaharia 4. Ce spune Dumnezeu și cum ar putea Duhul Sfânt să influențeze finalizarea unei construcții (v. 6)? Ce învățăm de aici despre relația dintre Duhul Sfânt și lucrurile practice pe care le facem?

Dumnezeu nu a oprit opoziția față de reconstruirea templului și nici nu l-a cruțat pe Zorobabel de stresul de a gestiona această împotrivire. Nici pe noi Dumnezeu nu ne va feri întotdeauna de opoziție. Dar, când împotrivirea se ivește, Dumnezeu o poate folosi ca pe un creuzet de rafinare, ca să ne învețe să depindem de El.

Când ești stresat, spre ce te îndrepti ca primă reacție? Spre mâncare? Televizor? Rugăciune? Supunere față de Dumnezeu? Ce spune răspunsul tău despre tine și lucrurile pe care ai nevoie să le înveți sau să le schimbi?

Vineri, 16 septembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolele 56 și 60

Supunerea față de voia lui Dumnezeu are loc atunci când murim față de propriile dorințe și ambiții. Acest lucru creează condițiile pentru adevărata slujire a altora. Nu putem trăi pentru Dumnezeu dacă nu devenim o jertfă și dacă nu suntem permanent receptivi la glasul lui Dumnezeu. Ca să supunem într-adevăr voii lui Dumnezeu dorințele noastre, trebuie să recunoaștem pericolele bizuirii pe noi înșine și pe lucrurile cu care înlocuim Cuvântul și puterea lui Dumnezeu. Când supunerea față de voia lui Dumnezeu se află în centrul vieții creștine, Dumnezeu poate îngădui să învățăm dependența de El prin intermediul cuptorului încercărilor.

„Neglijența lui Eli îi este înfățișată cu claritate fiecărui tată și fiecărei mame din țară. Ca urmare a iubirii lui nesfințite sau a indispoziției lui de a se achita de o datorie neplăcută, el a cules roadele nelegiurii în fiii lui ticăloși. Atât părintele care a îngăduit nelegiuria, cât și copiii care au săvârșit-o au fost vinovați înaintea lui Dumnezeu, iar El nu a vrut să accepte nicio jertfă sau vreun dar pentru păcatul lor” (Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 276).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: Rut 2 - 1 Samuel 4;

1. Ce urare de nuntă i-au făcut bătrânii lui Boaz?
2. Ce a făcut-o pe Ana să mănânce și să-și schimbe expresia feței?
3. Ce cuvânt a uitat Samuel să spună când l-a răspuns prima dată Domnului?
4. De ce boală suferea Eli la vârsta de 98 de ani?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 3 „Dumnezeu ascultă rugăciunea”

5. Ce se va întâmpla cu fiecare rugăciune sinceră?